

Publicerad 2007-10-29 14:31 av StGeorge

John

Jag försöker minnas när du och jag slutade vara vi.

Men eftersom jag inte hittar någon tydlig brytpunkt

(fyllegräl, fasta förhållanden eller annat som brukar kunna komma emellan två vänner) tänker jag att det kanske är så vänskap fungerar.

Men tanken på dig är som en tidsmaskin till barndomens största skräck,

att bli bortvald och sist kvar när det skulle väljas fotbollslag.

Vi sprang alltid till matsalen. Inte av hunger utan av rädsla att komma för sent, att få sitta ensam, och hela skolan skulle se och veta att där, just där,

sitter en av förlorarna.

Jag var aldrig en förlorare. Det var ingen medveten strategi men på något sätt var jag alldeles för udda för att råka illa ut. Jag tog för mycket plats, klättrade högst i äppelträden och vägrade borsta håret.

Du betyder mer för mig än jag för dig och det är väl bara att acceptera.

Jag klättrar fortfarande i träd.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren StGeorge med Poeter.se id #18891 innehar upphovsrätten